

רב"ט איגלר צבי-מנחם

2044081

בן שרה ודוד

נולד ב- י"ג שבט תש"י 31.1.1950

התגייס לצה"ל בפברואר 1968

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ח אדר ב' תש"ל 4.4.1970

מכדור צלפים באזור תעלת סואץ.

איגלר צבי-מנחם,

בן דוד ושרה. נולד ביום י"ג בשבט תש"י (31.1.1950) במגדיל, להורים מניצולי השואה, שאיבדו בה את כל משפחתם. למד בבית הספר היסודי במגדיל. מחנכו שם, מספר כי ביישנותו, כשהיה נער, לא נבעה ממעצורים נפשיים או מהתלבטויות, אלא שהיתה תוצאת חינוך מסור ועקבי שקיבל בבית הוריו. עוד מספר מחנכו, שצבי-מנחם היה בעל נימוסים ונעים הליכות עם מוריו וחבריו כאחד. תמיד עשה את המוטל עליו בשקט, מתוך מתינות מרבית והתחשבות בזולת. הוא ידע לישב בכבוד והערכה כל עניין מסובך. מתינותו וצניעותו מעולם לא מנעוהו לרקום יחסי אחווה ורעות עם חבריו. המחנך הוסיף וציין, כי ללימודיו היה מתייחס ברצינות ובהקפדה. עניו ואציל נפש היה ובכל אשר נמצא ידע להאיר על סביבתו ולהקריין מאישיותו. "אין ספק" כותב המחנך בין שאר הדברים, "שמעלות אלו הכשירוהו לייעודו בחיים ועשוהו למפקד לדוגמא בצה"ל".

כאשר סיים את בית הספר היסודי התעוררה שאלת המשך הלימודים. רצונו של האב היה כי בנו ילמד מקצוע, וכאשר שאלו אביו, מה המקצוע שהוא רוצה לבחור בו, בחר הנער במקצוע הדפוס. הוא נשלח לבית הספר המקצועי לדפוס אשר בכפר חב"ד; והדבר היסב הנאה לאב, כי נוסף לרכישת המקצוע בחר הנער בית ספר וכפר דתיים. מילדותו היה פעיל ב"בני עקיבא" והתנדב לכל משימה של סניף "בני עקיבא" בכפר חב"ד. לאחר שנפל, כתב מחנכו ומורו בבית הספר המקצועי רשימה על צבי-מנחם ובה ציין את תמימותו וטוב ליבו של הנער, אשר נשקפו מתוך עיניו. בין הדברים, שלוקטו בחוברת שהופיעה לאחר נופלו, מספר אחד המחנכים על מסירותו ללימודים, שקידתו על שיעוריו ומאמציו להשתפר ולהתקדם תמיד. הכותב מציין כי היתה בו יראת שמים פנימית אשר התבטאה בתפילות ובקיום מצוות מתוך הכרה דתית שורשית. פעמים רבות היה אותו מחנך עד ליושרו ולכנותו המיוחדת של צבי-מנחם, שהרבה לסייע לחברים בצניעות ובטעם. צבי-מנחם היה תמיד ישר דרך, הגון, מסור וצייתן. כהתנהגותו בבית הכנסת ובכיתה, כן היתה התנהגותו בחדר ועל כר הדשא. הוא שש לסייע לכל נחשל וממלא תפקידי תורנות במסירה ובדייקנות, ללא תלונה. הוא הפיק סיפוק רב מחייו בכפר. הביתה היה בא רק אחת לשלושה שבועות ובבואו היה ממלא את הבית חוויות וניגונים מהכפר. כשסיים את לימודיו בכפר חב"ד, נותרו שישה חודשים עד למועד גיוסו, והוא ניצל אותם לעבודה בדפוס "הפועל הצעיר" בתל-אביב, כדי שלא להיות תלוי בהוריו מהחינה כספית.

בפברואר 1968 גויס לצה"ל. לאחר גמר הטירונות בא לחופשה וסיפר שעליו לצאת לקורס מ"כים. כעבור שנה הודיע כי הוא נשלח לקורס מסוים, אבל לאחר ימים נודע לאביו כי הוא משתתף בקורס חבלה. בימי שירותו הצטיין כמפקד מעולה ולוחם אמיץ ואהוב על הכל. לאחר תקופה מסוימת עבר צבי-מנחם לצפון והודיע כי במשך חודשיים לא יבוא הביתה, כי בהיותו בעל דרגה ואחראי למקום ולאנשיו יהיה לו קשה לעזובם. משם עבר לדרום והיה אחראי לגזרה באזור יריחו. משם היה בא לעיתים לבקר אצל חברים, או אצל משפחה בירושלים וההורים קיבלו דרישות שלום מביקורים אלה. לבסוף, לפני שסיים את התפקיד כאחראי, הגיע הביתה לימים אחדים ואמר כי החבר'ה והוא צריכים לרדת לתעלה.

במחצית אדר ב' תשכ"ט הגיע הביתה לחופשה, אך למחרת היום נאלץ לחזור למחנה, כי שוב היו צריכים לחזור ולרדת לתעלה. לפני צאתו השכים קום, כדי להספיק ולהתפלל במניין ראשון בבית הכנסת, כי עליו לעזוב את הבית בהקדם. ביום כ"ח באדר ב' תש"ל (4.4.1970), נפל באזור תעלת סואץ מכדור צלפים. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות במגדיל. לאחר שנפל הוציאה משפחתו לאור חוברת לזכרו, בשם "מנחם הי"ד", ובה תולדות חייו ודברי הערכה של מוריו ומחנכיו, שכניו וקרוביו; כן הוקמה קופת גמ"ח הנקראת על שמו: "גמ"ח קרן צבי-מנחם".

"יהי זכרו ברוך".

חטיבת גולני לאחר מלחמת ששת הימים

(1970-1967)

בשלוש השנים הראשונות לאחר המלחמה פיקדו על החטיבה שני מח"טים: יונה אפרת (1968-1966) ויקוטיאל אדם ז"ל (1970-1968). בתולדות צה"ל והמדינה ידועות שנים אלו בכינויים שונים: "מלחמת המרדפים", "מלחמת ההתשה", "מלחמת אלף הימים". באותן שלוש שנים נטלו לוחמי חטיבת גולני חלק עם שאר כוחות צה"ל בפעילות מבצעית רבה ביותר, של חדירות, פשיטות, סיורים אלימים, מארבים ופעילות ביטחון שוטף אינטנסיבית. פעילות החטיבה נפרסה בכל הגזרות: מגזרת קו "בר-לב" בגבול התעלה, דרך רצועת עזה, בקעת הירדן, רמת הגולן, ועד לגבול הצפון ודרום לבנון. המאבק העיקרי לא היה כנגד האויב המצרי, הירדני או הסורי אלא נגד המחבלים, שהפכו את בקעת הירדן ומדבר שומרון לזירת הפעילות

ההתשה בתעלה

יחידות גולני ירדו לקו תעלת סואץ בשליש האחרון של שנת 1969. תחילה התמקם גדוד "גדעון" ואחר כך אכלסו את מוצבי קו בר-לב גם לוחמי הגדודים האחרים. בעיקר ישבו הכוחות בגיזרה הצפונית של התעלה, אזור קנטרה. המצב הרצוי היה לפגוע באויב מבלי להיפגע. צלפים מצריים ארבו לכל תנועה בלתי זהירה של כוחותינו. סיכויי התקיפה בגזרה זו מראה כי לחטיבה כמעט ולא היו נפגעים. החיילים שמרו על הוראות והנחיות ולא הימרו על חייהם במעשים פזיזים. יתירה מזאת. הערמומיות של חיילי גולני שיתקה בהדרגה את הצלפים המצריים. סיפר אחד החיילים: "ידענו איך להתחכם איתם. הם עבדו עם צלפים ועם קופים על העצים. כל רכב שהיה נוסע בגיזרה היה מופגז על ידם בדיוקנות. שדה הראיה שלהם חלש היטב על האזור שלנו. ואז החלטנו לשים קץ לעניין. היינו מעלים כובעי פלדה כדי לאתר את הצלפים, ובאותה עת צלף בהם חייל שלנו שהתמקם במקום אחר. היינו גם מוציאים את הצלפים שבתוכנו למשימות מיוחדות מחוץ למעוזים. בשלב מסוים הבאנו גם פלוגת טנקים שדפקה את העצים בגדה המצרית. ראינו אנשים מתעופפים מהעצים ומאז נגמר הסיפור עם הצלפים".

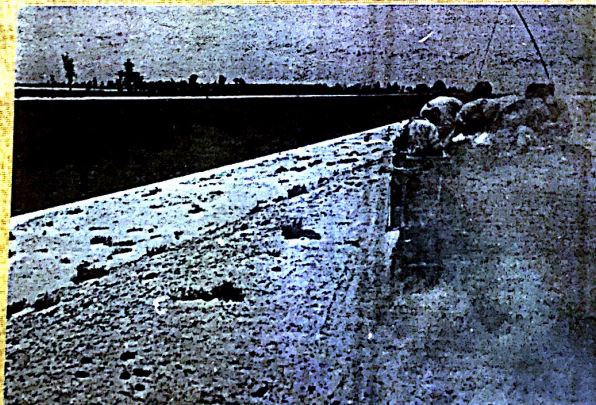

לכל גדוד יש את הסיפור שלו מחזית התעלה:

מוצב, שהוחזק בידי פלוגה ג' של "גדעון" (בפיקודו של אריון), הותקף ע"י כוח מצרי. חיילי גולני הדפו את התוקפים תוך ניהול קרב איתנים, לרבות לחימה על הגדרות והשלכת רימונים לעבר החיילים המצריים. החיילים הגנו בחירוף נפש על המוצב והוכיחו, כי רמת הלחימה שלהם והיכולת האישית של כל אחד – מעולים.

סיור בפיקודו של פילוס, מפקד מחלקה ב"ברק", נתקל במארב מצרי, חיילי הגדוד השיבו אש, תקפו את הכוח המצרי וחסלו את רוב אנשיו, פעולה זו זיכתה את פילוס בציון לשבח.

גלעד, מפקד צעיר בגדוד "הבוקעים הראשון", זיהה יום אחד סירות גומי חוצות את התעלה לעבר המוצב. המפקד הצעיר פעל בקור רוח ראוי לציון. הוא הכין את חיילי המוצב בשקט לקראת התקיפה המיועדת ודיווח על המתרחש למפקדיו. יחד עם חייליו הדרוכים המתין לכוח המצרי עד שזה הגיע לאזור הגדרות, ואז פקד לפתוח באש. מכת האש המפתיעה והמהממת חיסלה רבים מהחיילים המצריים, כאשר האחרים נסים על נפשם לעבר הסירות. חיילי גולני טיווחו את הכוח המצרי הנמלט והצליחו להטביע שתיים מסירותיו.

מספרים על מנחם

בילדותו

אביו:

... מימי בריאתו היה ילד נחמד וטוב לשמונת הימים התקיים הברית בבית החולים כ"ס, הסנדק היה ר' יעקב שו"ב דמגדיאל. אח"כ הבאנו אותו הביתה. בזמן הזה, החורף היה קשה ואפילו ירד שלג אבל הילד בריא ושלם ולא שמענו שום טענות ממנו...
בדרך כלל היה ילד שקט וטוב, חי על הבקבוק... שמחנו מאוד על הילד הטוב הזה ועוד לאחר מעברים כאלה שעברנו במחנות ההשמדה הנאצים ונלקחו מאיתנו הורינו ובני משפחותינו, וכך שילד זה הביא אור לביתנו..."

בת דודתו:

"עלינו ארצה בשנת 1957 מפולין. מובן שה"סדר" הראשון והנפלא שיחרט בזיכרוני לתמיד הוא ליל הסדר בבית איגלר. שם פגשתי את בן-דודי לראשונה. ילד ממושקף, רוזה כבן 7. כבר לאחר מחצית השעה הראשונה למדתי לאהוב אותו ולהנות מחברתו, ועל אף קשיי השפה שלי ובכלל קשיי ההתאקלמות החברתיים, זכורני שהרגשתי בחברתו אותה חופשיות והנאה כשם שחשתי בחברתו של אחי הגדול."

אסתר ויוסף דור, מחנכיו בבית הספר היסודי במגדיאל:

"הכרנו אותו שנים רבות. אנו הבאנו אותו לראשונה לכתה א' בבית הספר הממלכתי דתי במגדיאל... שמונה שנים התהלך מנחם לידינו וידענו להעריך אותו כילד טוב-לב, מאיר פניו לזולת, מקבל הכל בחיוך ובהבנה, מכבד כל אדם ועושה אך טוב וחסד לכולם.

עודנו זוכרים שהיה הראשון שהקדים לתפילת הבוקר בבית הכנסת של בית הספר והאחרון שעזב את הכתה לאחר הצלצול כי תמיד נהג לעזור לחבריו להרים את הכסאות על מנת לעזור לשרת הזקן.

זכור לנו שמנחם היה רגיש מאוד לכבודו של הזולת ולא יכול היה לסבול כאשר פגעו במישהו. לא שמענו ממנו גידופים וביטויים קשים על חברים גם כשאלה הרגיוזו אותו ויתרה מזו הוא אף לא הסכים שהאחרים יפגעו בחבריהם ויצא תמיד להגנתם של החלשים.

פעם ערכנו תערוכה פדגוגית וצוות המורים עבדו עד שעה מאוחרת בלילות. מנחם, שבתו היה מול בית הספר הסתובב בינינו וקבלנו זאת כטבעי שהוא עוזר לכולנו בעבודות הקטנות: מגיש דבק, מביא ניירות, מעביר מוצגים למורים בחדרים הסמוכים וכאשר בא אביו לקחתו הביתה לישון סרב לעזוב אותנו וגייס גם אותו לעזרת המורים. כאשר פתחנו את התערוכה ראינו אותו מסתובב בין האורחים ויעדנו הרגשתו – התערוכה היתה שלו... הוא היה שותף פעיל בהכנת היצירה.

בימי החופש, כאשר בית הספר היה סגור, היה זה מנחם שדאג להשקות את השיחים בכניסה לבית הספר, ואיש לא ביקש ממנו זאת. – "הצמחים צמאים, אמר לנו – חבל שימותו..." וידענו שעשה זאת מתוך אהבה לכל חי וצומח, לכל אשר ברא הקב"ה..."

בר – מצווה

זיוה אבנץ:

"אני רואה את התמונה של בחור בן י"ג אשר הטלית על כתפיו המתרחבות, והתפילין העוטרות את ראשו וידיה בפעם הראשונה. תמונה זו מביעה עולם מלא. המסתכל עליה רואה ומבחין, באיזו רצינות ובאיזו אחריות מקבל עליו אותו בחור את עולם המצוות, את עולה של תורה."

אביו:

"בהגיעו לכתה ז' כבר התחיל להתכונן לבר המצווה, להיות חיל לה', ולקבל על עצמו עול מלכות שמים להיות עצמאי... הוא היה חתן בר מצווה מאושר, כי את ההפטרה למד כמעט לבדו. קניתי לו ספר תיקון סופרים, וכך התכונן גם להיות בעל קריאה. הוא למד בהתלהבות, כך שלאחר כמה שבועות התחיל לקרוא בתורה."''

בהתבגרותו

אביו:

"בחירת תיכון עבורו היתה בעיה גדולה כי בסביבה לא היה בייס מקצועי דתי, ואני רציתי שילמד אך ורק מקצוע. שאלתי אותו כמה פעמים "מנחם, איזה מקצוע אתה רוצה?" לא רציתי להכריח אותו, והוא בחר את מקצוע הדפוס. המקום שנבחר היה בייס מקצועי לדפוס כפר חב"ד. ההרשמה והבחינות עברו ללא כל קושי, אולי רק בתחילה היה קשה הוא בא פעם ב-3 שבועות... הוא היה בא מלא חוויות ניגונים, שלמד את אחיותיו ואותנו."

גרשון סגל, אחד ממוריו בכפר חב"ד:

"כי זו היתה גדולתו בחור רגיל, משתדל להישאר אחד מן השורה. מתחמק מלהתלבט על חשבון הסובבים אותו ורק חיכו הקונדסי גלה לפרקים שיש בו – בכל זאת – משהו מיוחד, הומור עדין ומתאפק שהיה לא פעם, מבסס את השיעורים היבשים בהכרח של שינון אנגלית."

מר קאגן, המורה לדפוס בכפר חב"ד:

"מנחם היה לתפארת הקבוצה. עבודותיו נקיות ומסודרות, מבצען במהירות ובסדר והעיקר טיב העבודה שעמד ברמה גבוהה. הם האמינו כי יתפוס מקום חשוב בעולם הדפוס וירוויח לחמו בכבוד, ויקדש שם שמים ברבים בהתנהגותו, בישרו ובניקיון-כפיו."

שלמה לבנון, מרכז סניף "בני עקיבא" במגדאל:

"אנו, חבריו ומדריכיו, זוכרים אותו כחניך ביישן במקצת שבא לסניף שלנו, לסניף המתחיל, כאשר מספר החניכים היו עשר, והוא בעקשנות ממשך לבוא. הוא נלחם עם דעות חבריו המזלזלים בסניף ההולך ומוקם והוא בסך הכל בכתה ז'. והנה הזמן חולף ואנו כבר בכתה ח' ומנחם הוא עמוד התווך של הסניף. מי בא ראשון לפתוח את הסניף? מי דואג למניין? מנחם, אין דאגות לא למדריכים ולא למרכז. הסניף היה מסודר כשיבואו ויהיה מסודר כשילכו."

שמחה והלה אבזץ:

"כמה גדולה הייתה שמחתו בחגים להיות בבית ובמיוחד בשמחת-התורה. כלב ובנפש השתתף בהקפות, לא פסק רגע מלרקוד כמו שנאמר "וכל עצמותי תאמרנה תפילה" וזאת עם כל הכוונה והחדווה. בשמחתו זו משך אתו את כל הצעירים. רקד עם ספר ותורה וחיבק אותו כי זה היה יקר לו. ניכר היה בפניו כמה גדול אושרו. "

בת דודתו:

"התארחתי אצלם בחופשים הגדולים והכרתי את מנחם בתקופות השונות של התבגרותו. אני זוכרת אותו כשהוא כמעט תמיד היה נתון בשני מצבים: למד או עבד. כאשר לא עסק בלימודיו או כשסיים את תפילת הבוקר, נרתם לעזרה במשק ביתו. היה מטפח את גן הבית, מטפל בסוסים, מתקן פה ושם דבר מה, עוסק בשליחויות שאמו הטילה עליו, או מתרועע עם ידידיו – ואלה רבים היו, ותמיד היה עמוס וגדוש רשמים וסיפורים ונראה שאהב כל רגע ורגע מהחיים."

חבר ללימודים:

"אני כבן משק הייתי עובד עבודות חקלאיות בכפר. פעם אמרתי לו שיבוא איתי, מיד שאל כמה תשלם, אמרתי לו כמה שאקבל. אם ידע לקצור אינני יודע, את התילתן הרס, את העופות הוציא עם הראש. אך הוא אהב לעבוד ובכוח רצונו למד את העבודה."

מנחם טביב:

"ביוזמת מנחם שתפס אותי ולקח אותי לעבודה בכפר בזמנו הפנוי, היינו הולכים מבית לבית ושואלים, אם יש עבודה היינו עובדים... היה לו טוב שהוא מרוויח כסף מיגעו ושלא לקחת מההורים. עבדנו בחקלאות לולים, זבל עבודות מפרכות, היתה לנו הנאה להרגיש שהנה אנו כבר שווים משהו, עצמאיים..."

בצבא

זיוה אבזץ:

"בהתלהבות רבה מאוד, עם כושר מעולה הצטרף מנחם לשורות צה"ל. מגמתו היתה יחידה קרבית כדי שיוכל לתרום כמה שיותר. לא הרתיעו אותו סיפורים של החברה על הקשיים הרבים, הוא החליט להתגבר ונתקבל לגולני. הגאווה ניכרה בכל סיפוריו וחוויותיו מאותם חודשים קשים ומעייפים. הוא ביטל בזלזול אותם מסעות שנערכו בחגור מלא, או מסע אלונקות הידוע בקשיו ובמאמץ הגופני הרב."

מרדכי לוי:

"יום אחד היה עלינו לערוך מסע בן 27 ק"מ. היינו בכיתות שונות אך המסלול היה שווה. הכתה שלי עברה את הכתה שבה היה מנחם ז"ל בגלל חייל שלא יכול היה ללכת. מנחם איגלר ז"ל, שהיה עוד בכושר לקח את הציוד של החייל שנחלש, הלבישו עליו וכך "בזכותו" הגיעה הכתה שלו לסיום המסע. ביום המחרת שמעתי עליו מפי חברי, יש לנו בכתה "פנתר". מאז היה שמו "פנתר".

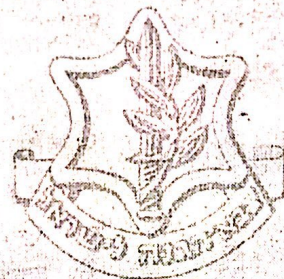

חבריו לנשק:

"כשהיה חניך תורן היה מעיר את כולם כשהחיוך על פניו, שראו זאת כולם קמו מיד, באותה תקופה היו כולם מדויקים."

"בימים שירדו גשמים וכל אחד התאונן בשעת מסעות היה זה מנחם שפתח בשירה עזה, שירה שלא ישמעו את הטענות ותשכיח כל קושי."

"הוא בתור חבלן לא היה חייב לערוך תצפיות, אך מדוע? הוא עשה גם את הסיורים כחבלן וגם את התצפיות. טענתו היתה מדוע לא להקל על מישהו אחר - הרי אתה עייף ולי לא מתחשק לישון..."

תעודה

חש"ר 2044081 רב"ט ארגלר מנחם חז"ר
חש"ר א"ש 1000 ש"מ ח"ל

עכ"ר (היום) קציני ומק"י תל"ח ארג" 69

שחמתיים ונחמ"ר 10 ארג" 69

חש"ר 14 חדבה ש" 14

חש"ר 1000 ש"מ

חש"ר 1000 ש"מ חש"ר 1000 ש"מ

סגן פרקש צבי:

"הוא היה יוצא תמיד לסיורים הקשים ביותר משום שידעתי שישתלט על העסק טוב. אצלי במאהל היה לי על מי לסמוך... כשמפקד יוצא לקרב הוא חייב לסמוך על מישהו, כך גם אני, כשיצאתי לסיור לקחתי את מנחם איתי, כך היתה הרגשתי טובה יותר, היה לידי מישהו שאפשר לסמוך עליו. ידעתי שאם יקרה משהו יש מי שייקח את העניינים לידי."

ה"ר .

משפחת אהרן יקרה

צבא חננה לישראל

טבת 1970.

בדפדף הבגד הזה שירת אתם יחד ביום הנחמ
מלחמה אני חוגג אתכם הספר הכתוב, מלבד זה אל
אל הימים הזה.
דפדף, חתום מנחם, ישר וירא שנים, אהבה על מיל
ומקדון, מילר עז און קס, - מנחם מנחם פיקוד
בוגר היה והתנהג וליסר על פניו כל השנים, ולא בקשה
ומילר מילר בדירה האברה מילר מנחם.
מנחם מנחם, במילר, במספר, מילר מילר מילר
המקדון, מנחם, מנחם מנחם.

הוא היה בלח בחייה במילר, מנחם מנחם
ברב-מילר במילר, במספר מילר מילר מילר.
והוא לא פסקו מילר על מילר מילר מילר מילר.
מנחם היה מנחם מנחם מילר מילר מילר.
במילר מילר, מילר מילר מילר מילר מילר.
המילר מילר מילר מילר מילר מילר.
אין מילר מילר מילר מילר מילר מילר - מילר
מילר מילר מילר מילר מילר מילר מילר.
מילר מילר מילר מילר מילר מילר מילר.

הבגד באו על מקדון (מילר) מילר מילר מילר
על מקדון מילר.
מנחם מילר מילר, מילר מילר מילר מילר
על מילר מילר.

חיים מילר
מילר מילר

"היה לי חבר..."

היה לי חבר טוב. חבר אמיתי. ועכשיו אינני יכול לומר עוד יש לי חבר כלבבי בגולני.

ההכרות הראשונה שלנו היתה דוקא בטלפון. הייתי סמל מבצעים וישבתי כמדי כל בוקר על יד הטלפון כדי לקבל דיווחים על הנעשה בגזרה. הטלפון צלצל ואני הרמתי אותו. קול פנה אלי ושאל מבצעים? עניתי וקבלתי דיווח שגרתי. פתאום היה נדמה לי שהקול הזה עליו ויש לו עוד משהו לומר הוץ מדיווח שגרתי. מי זה? שאלתי. מנחם, קבלתי תשובה. מי אתה מנחם? שאלתי. כאילו שאינך יודע ענה. אני ג"כ בפלוגה ב'. הושיבו אותי כאן על ה"ג'אבל". מה נשמע שם למעלה שאלתי. יופי, מצויין, נהדר. השיחה בינינו קלחה כשעה ומחצה והרגשתי שיש לי עם מי לדבר. נקשרתי אליו כשם שלא נקשרתי לאף חייל אחר ביחידתנו. מנחם היה תמיד עליו תמיד טוב תמיד צוחק. מעולם לא שמעתי ממנו שרע לו, בקצור ובלשון צבאית הוא לא היה "קוטר". במשך חודש ימים דברנו בטלפון בלי לראות אחד את האחר. אני זוכר שהייתי כל פעם מנסה לדמות לעצמי מה מראהו. יום אחד ספר לי מנחם שהוא יוצא הביתה. "מדוע שלא תעבור דרך המבצעים להגיד שלום?" שאלתי. והוא ענה "אני מבטיח, אבוא!"

אחר הצהרים נכנס למבצעים בחור תמיר, חיוך מאוון עד אוזן, כפה קטנה סרוגה היתה על ראשו. לחץ את ידי בלחיצה איתנה ואמר לי: נעים מאד אני מנחם. היינו שנינו מאושרים כל כך ומאז לא זזנו אחד מהאחר. כינינו אחד את השני בשם "אחי" ואמנם היינו כמו אחים.

יום אחד יצאתי הביתה, הטלפון צלצל ואמי הרימה את השפופרת. לשאלתה מי מדבר? ענה הבחור, "אחיו של אלי". אמי צחקה ואמרה "יש לי שני בנים ושניהם בבית, לא ידעתי שיש לי עוד בן" הבחור ענה בצחוק "אני יודע אבל אני בכל זאת אחיו".

הימים עברו במהירות, החלפנו קווים. עברנו מקומות רבים, וכל שהזמן חלף כן וידדותנו העמיקה, ממש כשני אחים. יצאתי לקורס קצינים ושם הרגשתי מה קשה הפרידה ממנחם. הייתי מקבל ממנו כל שבוע שני מכתבים. במכתביו היה מספר לי על עצמו על החברים ועל מעשי היחידה. במכתביו התשובה שלי הייתי מבקש ממנו לא לכתוב את הדברים שאסור לכתוב ולא לפרט עד כדי כך. "אני מוכרח לספר לך" היה תמיד עונה לי. עד שיום אחד קרה מקרה לא נעים כאשר מנחם הוענש על אחד ממכתביו שהיה מפורט יתר על המדה. אנו כרגיל צחקנו כי דבר לא היה יכול להעציב או להעכיר את רוחו העליוה של חברי מנחם. חזרתי מקורס קצינים ופגשתי שוב את מנחם בחבוק עז.

יום אחד הודיעו לי. מנחם נהרג. לא יכולתי להאמין אמרתי זה לא נכון מנחם לא יכול לההרג סתם כך. לא יתכן. אבל זו היתה אמת. חברי הטוב, "אחי" המסור והעליון שבמשך שנה חייתי אתו ואהבתי אותו ונהרג כגבר לוחם. עד היום מרחף חיוכו כנגד עיני.

אלי גביש

יהי זכרו ברוך!

אזכרה תלמידי ותהמה נפשי כימי קדמ
יושב מראשונים הוא לתורה ולמנינ
גומל חסדים לחבריו נאמן תמיד כאח
לגנוי מרומים נלקח לפני בא בימים
ריבון עלמין תנצב"ה אמן.

משה ועקנין

מיהרה נשמתך לשוב אל בוראך
נמת שנת עולמים לפני זמנך
חמה זרחה ושקעה ומחכים לשובך
מאנה נפשי להתנחם עליך
איה התנהגותך ואדיבותך שהיתה לתפארת מחברך
יהי זכרך ברוך
גילך רך - אך פועלך רב ובמהרה סיימת תפקידך
למה לנצח תשכחנו תעזבנו לאורך
ר"אה ה' והביטה - בכסא הכבוד תהא נשמתך

עזריאל צדוק

מה תרהמה ותתייפח נפש כל ידיך
נאנחים והמומים על היעדרך
חביב, מסור ונאמן לקטן ולגדול
מות גיבורים מתת
אהה! מוות אכזרי קטפך באיבך
יחד עם גבורת רוחך - למען המולדת
גם כי נכספה לראותך אינך.
לא תסור דמותך האצילה לעולמים
רק בורא העולמים ינקום את דמך התמים.

זוגיר שמעון